

Kim Nash

Hoopvolle harten

De Cornish Cove-serie #1

Boldwood

BOLDWOOD BOOKS NL

AMSTERDAM

2025

Voor Angela Bateman, die nooit had kunnen vermoeden dat de kerstkaart die ze me stuurde, met een prachtige vuurtorenillustratie van Claire Leary, de inspiratie zou worden voor een heel nieuwe boekenreeks, gesitueerd in het fictieve Driftwood Bay. Dank je voor die inspiratie, Angela, evenals voor je steun voor mijn schrijven en je liefde voor mijn boeken. Kim X.

Gabby lachte luid door de telefoon.

‘Er moet iets mis zijn met mijn gehoor. Ik dacht even dat je zei dat je net een vuurtoren had gekocht.’ Ze bleef lachen.

De stilte aan mijn kant van de lijn onderbrak haar lach even, en toen ze weer begon te spreken, begon haar stem te trillen.

‘Meredith Robinson! Zeg me alsjeblieft dat je een grapje maakt.’

‘Eh. Ik maak eigenlijk geen grapje. Ik heb echt een vuurtoren gekocht.’ Ik kon het zelf nog niet geloven, dus ik wist niet zeker hoe mijn beste vriendin op mijn nieuws zou reageren en had haar telefoontjes de hele dag vermeden.

‘Wat de f...’

‘Ik snap dat je denkt dat ik gek ben, maar...’

We hadden de gewoonte om precies te zeggen wat we dachten. Dat deden we al sinds we elkaar op de basisschool ontmoetten.

‘Ik ben over een uur klaar met werken. Ik kom meteen naar huis. Volgens mij moet je me uitleggen wat er in godsnaam aan de hand is.’

Ik keek op mijn horloge. Als Gabby over ongeveer een uur klaar was met werken, en het haar zo’n twintig minuten zou kosten om thuis te komen, had ik nog maar even de tijd om zelf te begrijpen wat er eigenlijk net was gebeurd, laat staan samen met haar. Iets meer dan een uur om te begrijpen waarom ik net het gekste had gedaan wat ik ooit in mijn leven heb gedaan, en om dat vervolgens in woorden te vatten om het aan mijn beste vriendin uit te leggen. Dat zal me leren om in mijn eentje ’s avonds te drinken.

Terwijl ik op mijn telefoon keek, trilden mijn handen, maar tegelijkertijd voelde ik opgewonden vlinders in mijn buik. Het was maar goed dat Gabby de vorige nacht bij Luke was gebleven, zodat ik haar die ochtend niet onder ogen had hoeven komen.

Ik haalde diep adem terwijl ik door de gang van haar huis liep, dat nu al twaalf maanden ook mijn thuis was, en keek in de spiegel in de gang die boven een ladekast hing die ik vorige zomer in een eendeneiblauwe kleur had geverfd. Toen ik naar mezelf keek, vroeg ik me af wie de persoon was die naar me terugstaarde. Ik slikte, en het besef van wat ik eigenlijk had gedaan begon door te dringen.

O! Mijn! God! Ik heb gewoon echt een vuurtoren gekocht!

Russell, de makelaar, was erg behulpzaam geweest aan de telefoon door me te vertellen over een aantal locaties in de buurt die handig voor me konden zijn, en ik betrapte mezelf erop dat ik aan het dagdromen was terwijl ik de parkeerplaats van de supermarkt opreed – het eerste adres op mijn lijst. Russell noemde het een ‘supermarkt’, maar ik vond dat hij een beetje overdreef, want het was niet veel groter dan de plaatselijke Coop in mijn woonplaats, maar ik zou er in elk geval de basisdingen kunnen halen voordat ik verder reed naar Driftwood Bay. De verhuiswagen zou rond drie uur ’s middags bij de vuurtoren zijn, dus ik zou op tijd aankomen, een pot thee zetten en wat gebakjes klaarzetten voor de verhuizers. Het was wel het minste wat ik kon doen, nadat ze helemaal vanuit de Midlands waren komen rijden. Het had mij zes uur gekost, en dat was met grotendeels racen op de linkerbaan. Ik was moe, hongerig en snakte naar een kop thee, dus ik wist zeker dat zij dat ook zouden doen.

Ik had een parkeerplek vlak bij de voordeur op het oog, dus ik reed over de eenrichtingsweg om daar te komen en gaf met mijn richtingaanwijzer aan om in te parkeren, net toen een grote blauwe vierwielaandrijver van de verkeerde kant kwam, vlak langs me schoot, zich erin draaide en op de rem trapte. Op mijn parkeerplek! Dat was gewoon ronduit onbeschoft. Ik zuchtte luid terwijl ik mijn gordel losmaakte. Deze bestuurder had me flink geïrriteerd, en ik besloot dat ik hem eens goed de waarheid zou zeggen. Thuis zou ik dit waarschijnlijk niet hebben gedaan, maar dit was de nieuwe assertieve ik, en hij had iets fout gedaan. Daarnaast is er vast wel een

ongeschreven regel die stelt dat je niet moet sullen met een hangry vrouw, of een vrouw van een bepaalde leeftijd. Deze bestuurder had de hoofdprijs gewonnen met mij. De deur van de truck ging open, en ik zag een in spijkerbroek gestoken been naar buiten zwaaien. Ik gaf hem niet eens de kans om uit het voertuig te stappen voordat ik begon te tieren vanuit mijn open raam.

‘Hé! Ik stond op het punt daar te parkeren. Heb je mijn richting-aanwijzer niet gezien? Wat is er mis met jou?’

De tijd leek stil te staan toen het lichaam dat uit de truck stapte zijn volledige lengte van ongeveer 1 meter 95 bereikte. Jemig, ik had weer de grootste persoon van de stad uitgekozen.

‘Wie te laat is, vist achter het net, mevrouw. Treuzelen levert je geen parkeerplek op in deze stad. Fijne dag verder.’ Hij sloeg de deur dicht, bracht twee vingers naar zijn slaap in een spottende groet en liep weg, wat me nog woedender maakte.

Woedend parkeerde ik mijn auto op een andere plek die net was vrijgekomen en stapte uit. Stampend liep ik het parkeerterrein over achter hem aan, maar mijn kortere benen hadden moeite om zijn lange passen bij te houden.

‘Ik dacht dat mensen in Cornwall toch zo vriendelijk waren? Wat is daarvan terechtgekomen? Dit is niet wat ik had verwacht van een plek waar ik nog nooit ben geweest,’ schreeuwde ik naar zijn ongelooflijk brede rug terwijl ik hem door de schuifdeuren volgde.

Hij bleef stilstaan en draaide zich naar me toe.

‘O god, ben je er nog steeds? Ik heb hier vandaag echt geen zin in. Kun je me gewoon met rust laten om wat boodschappen te doen? Ik heb haast.’

Maar ik zat in een flow en de woorden bleven eruit stromen.

‘Dat is me duidelijk! Zo’n haast dat je geen tijd hebt om rekening te houden met anderen. Niet bepaald de warme ontvangst die ik verwachtte nu ik mijn hele leven heb ingepakt en hierheen ben verhuisd.’ Ik was zo van mijn stuk gebracht dat mijn handen begonnen te trillen, wat me irriteerde. Waarom kon ik niet zo iemand zijn

die kalm en beheerst bleef in dit soort situaties, in plaats van een bibberend wrak? En waarom vertelde ik mijn levensverhaal aan een vreemde midden in een supermarkt?

Ik probeerde mijn innerlijke rust te vinden en herinnerde me wat mijn therapeut me had gezegd: tot tien tellen. Dat maakte me iets rustiger. Ze had me altijd proberen bij te brengen dat boos worden om iets alleen mezelf beïnvloedt. De andere partij zou het nu al lang vergeten zijn. Ze leerde me dat het beter is voor mijn eigen gemoedsrust om dingen gewoon los te laten.

Na een tweede keer langzaam tot tien tellen voelde ik me inderdaad beter en bedacht ik dat het misschien niet eens de moeite waard was. Het feit dat iemand je parkeerplek inpikt is immers niet het einde van de wereld, toch?

Ik haalde mijn boodschappenlijstje uit mijn handtas, pakte een mandje bij de deur en schoot de gangpaden door, en wist ondanks het formaat van de winkel de meeste dingen die ik nodig had te vinden. Dit was de grootste winkel in de buurt van Driftwood Bay en er was geen andere in de buurt, dus gelukkig was hij goed gevuld.

Net toen ik naar de kassa wilde lopen, schoot iemand voor me langs en zette zijn mandje op de toonbank. Serieus! Wat was er met de mensen hier? Ik keek recht in het gezicht van – ja, je raadt het al – de parkeerplekdief.

‘Serieus, niet jij weer. Ben jij de onbeschoftste man van de stad of zoiets?’

Hij draaide zich naar me om en rolde met zijn ogen. ‘En ben jij de grootste zeurpiet die ik ooit heb ontmoet? O wacht, dat ben je zeker.’ Hij draaide zich weer om en negeerde me volledig.

Mijn wenkbrauwen schoten omhoog. Ik wist niet waarom deze man me zo op stang joeg. Normaal was ik niet zo’n gestreste persoon. Ik was zo iemand die mensen met minder artikelen voor liet gaan in de supermarkt. Ik was zo iemand die ‘sorry’ zei als iemand tegen mij aan botste. Het zou de lange rit en de behoefte aan eten wel zijn.

Ik telde weer tot tien terwijl meneer Ongemanierd lief glimlachte naar de kassamedewerker en iets mompelde. De vrouw keek in mijn richting en grijnsde. Ik vroeg me af wat hij had gezegd.

Toen ik aan de beurt was, zei de kassamedewerker geen woord tegen me, behalve dat ze het totaalbedrag bromde. Dit moest wel het onvriendelijkste dorp van het land zijn ondanks alle natuur en zee. Het was zeker niet wat ik had verwacht. Misschien moest ik gewoon omdraaien en naar de auto gaan. Dit kon niet goed aflopen.

Ik zag meneer Ongemanierd weer buiten, waar hij geld aan het opnemen was bij de pinautomaat, en de moed zonk me in de schoenen toen ik besepte dat ik niet om hem heen kon om naar mijn auto te gaan. Hij draaide zich om en zuchtte luid toen ik langs hem liep. Mijn bloed bereikte al snel weer het kookpunt.

‘Dat is nergens voor nodig. Ben je met het verkeerde been uit bed gestapt vandaag? Misschien moet je je slechte humeur en rothouding maar lekker voor jezelf houden. Wat ben jij een plezierige man. Niet dus!’ Ik liep weg, vastbesloten om het laatste woord te hebben. Ik voelde dat ik mijn agressie gewoon niet kon inhouden in de buurt van deze man.

Hij bromde terwijl hij wegliep, en riep toen over zijn schouder: ‘Ik hoop oprecht dat we nooit meer het ongeluk hebben om elkaar weer tegen te komen. O, en welkom in Cornwall!’

3

Het aangezicht van drie grote, stoere verhuizers die unaniem hun hoofd schudden was niet wat ik verwachtte toen ik aan het einde van het kleine zandpad reed dat naar de Driftwood Bay-vuurtoren leidde.

Ik was er uiteindelijk in geslaagd om mezelf in een veel beter humeur te krijgen na het voorval in de supermarkt, door luidkeels mee te zingen met Gloria Gaynors 'I Will Survive' met het volume zo hoog dat ik verbaasd was dat de speakers niet waren ontploft. Dat liedje slaagde er altijd in om mijn humeur op te beuren, en met de late lentezon die op me scheen en de glimp van turquoiseblauwe zee die ik tussen de groene, bladerige heggen door zag, was ik weer helemaal klaar voor dit nieuwe avontuur.

De wind floot om mijn oren, want ik had het dak van de auto eraf gehaald bij de supermarkt, en ik genoot van de geur van de zoute zeelucht.

'Hallo daar. Goede reis gehad?' Ik sloeg de autodeur achter me dicht en glimlachte breed naar hen, in de hoop dat ze misschien alleen maar een vrolijke en opgewekte stemming nodig hadden om de boel te redden. Mijn kleine Mini cabriolet zag er piepklein uit naast de verhuishwagen.

'O, mevrouw Robinson, we zijn zo blij dat u er bent. We hebben een enorm probleem. Nou ja, wij eigenlijk niet, maar u wel.'

'Wat is er in godsnaam aan de hand?' Mijn stralende glimlach verdween.

'Nou, het merendeel van de meubels gaat niet door die voordeur passen!'

Ik draaide me om naar de vuurtoren. De voordeur was waarschijnlijk niet veel hoger dan ikzelf en het was niet de breedste deur ter wereld, maar ze moesten het toch zeker bij het verkeerde eind hebben.

‘Ik weet zeker dat het wel past. Laten we naar binnen gaan en kijken hoe de situatie is, goed? Positieve energie, jongens!’ Ik toverde weer een opgewekte glimlach op mijn gezicht en dacht bij mezelf dat ze wel erg negatief waren. Ik wist zeker dat we een manier zouden vinden zodra we binnen waren. Ik wist hoe de meeste mannen zijn, en waarschijnlijk hadden ze gewoon niet aan de overduidelijke oplossing gedacht. Ik haalde de sleutel uit mijn achterzak en draaide hem in het slot. Van dichtbij zag de deur er inderdaad vrij klein uit, en terwijl ik op de binnenkant van mijn wang kauwde, bedacht ik wat ik in hemelsnaam zou gaan doen als ze gelijk hadden. Ik opende de voordeur en een groot stuk afgebladderde verf kwam in mijn hand terecht. Ik gooide het op de grond naast me.

‘Zullen we eerst naar binnen gaan en rondkijken, en dan zien we wel verder? Misschien een kopje thee en plak cake, als ik de waterkoker kan vinden.’

‘Klinkt goed, mevrouw Robinson. We volgen u.’

Ze moesten allemaal bukken om de hal binnen te komen, die uiteraard een ronde ruimte was met een spiraalvormige metalen trap precies in het midden. Het zag er zo donker en somber uit en heel anders dan de heldere en uitnodigende foto die Russell had gestuurd. Ik draaide me om naar de verhuizers, en alle drie trokken ze hun wenkbrauwen op naar mij.

Ik kon zien dat er een raam aan de achterkant van het pand was dat wel een flinke schoonmaakbeurt kon gebruiken. Ik keek door de bovenste ruit, die het minst vies was. In alle drukte van mijn aankomst had ik niet eens opgemerkt dat er een tuin was en een groot gebouw aan de rechterkant met enorme dubbele deuren aan de voorkant. Misschien een soort opslagloods. Ik herinnerde me niet dat ik dat op de foto's had gezien, hoewel er niet veel foto's waren